

[Nygaard.]

Tingets Bord? Er det et Lovforslag, der trækker Grænserne? Er det et Lovforslag, der siger noget bestemt?

Jeg er ikke helt ubevandret i Spørgsmaalet om, hvordan Retsstillingen er mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg har i mange Aar ført Sagerne ved den faste Voldgiftsret for Arbejderne og ved nøje, hvor vi der har Grænsen, og hvor Retsskellet er. Men her kommer den højtærede Justitsminister med en Række Forklaringer, og jeg vover at paastaa, at selv om dette ikke er et helt nyt Gebet for mig, men tværtimod er et Gebet, hvor jeg har befundet mig længe, saa var den højtærede Justitsministers Forklaringer noget af det mest uklare, jeg har været præsenteret for.

Man laver altsaa her en Lov, som i sig selv er ganske uklar, som i sig selv ikke er til at finde ud af, hvor man overlader det hele til Domstolenes Skøn. Saa kommer Justitsministeren — ja, det burde jo være Handelsministeren, som har forelagt Sagen. Det er det mærkelige, at et Forslag, der angaar en Straffelov, nu er lagt over til Handelsministeren. Nu skal jeg ikke bebrejde den højtærede Handelsminister noget, for dette er vistnok noget, han har arvet fra sin Forgænger. Men da han ellers har vedgaaet Arv og Gæld efter sin Forgænger, maa man vel have Ret til at henvende sig til ham. Den højtærede Handelsministers Indlæg i Debatten har ganske vist ikke været uklart, for han har overhovedet ikke sagt noget. Hans Forklaring af Loven er ganske negativ, det er ganske umuligt at blive klog paa, hvad han mener om den Ting.

Derfor rykkede den højtærede Justitsminister i Ilden og gav os, som sagt, disse mærkelige Forklaringer, Forklaringer, som vistnok heller ikke Jurister kan finde ud af. Men overfor Lægmand, der skal rette sig efter denne Lov, er det dog ganske forkasteligt at føre en saadan Lov igennem uden at kunne sige, hvad der i Fremtiden er retsstridigt, og hvad der ikke er det, men ganske som nu overlade det til Domstolene.

Og hvordan har saa Domstolene det paa det Omraade?

Det har jeg paavist: til hvilken Vej hver anden Gang! Landsretten frikender, Højesteret dømmer. Endnu i de allersidste Dage har vi et lignende Tilfælde, hvor de to Retter gaar imod hinanden. Det drejer sig om en Elektriker ovre i Esbjerg, mod hvem der har været etableret lovlig Blokade. Septemberforligets Bestemmelser er iagttaget, han har faaet de behørlige Varsler. Han anlægger ikke Sag ved den faste Vold-

giftsret, men indanker Sagen for Landsretten. Landsretten kommer til det Resultat, at denne Sag hører hjemme under den faste Voldgiftsret, og afviser den. Han appellerer Sagen til Højesteret. Højesteret kommer til den Erkendelse, at der er en Del Biomstændigheder ved Sagen, der gør, at den skal vises tilbage til Forhandling i Landsretten.

Det er altsaa ganske umuligt for os at vide, hvor vi egentlig er. Den ene Ret siger det ene, den anden det andet. Det sker naturligvis ogsaa i andre Tilfælde, bevares vel, men det er typisk, at det sker saa godt som hver Gang, naar der er Tale om Sager af den Art. Og hvorfor? Fordi Dommerne ikke har fast Grund under Fødderne, men nøjes med at dømme skønsmæssigt.

Skal vi lave om paa det Forhold, saa skal vi lave en Lov, hvorefter det ikke længere bliver skønsmæssigt. Det eneste, der skal overlades til Domstolenes Skøn, er, hvor der er Tale om Straf, Straffens Udmaaling og, hvor der er Tale om Erstatning, Erstatningens Størrelse. Men Lovene maa være af den Beskaffenhed, at de, der skal holde dem, ikke kommer i den Kasus, at de ikke forstaar de Love, de skal holde. Og det er det, jeg bebrejder Flertallet, at de i dette Tilfælde fremlægger et Forslag, som de maaske med en ganske kneben Majoritet kan gennemføre, men det *skal* gennemføres. Alt hvad der er sagt mod dette Forslag, tager man intet Hensyn til. Det for dem afgørende er: Nu skal det trumfes igennem!

Jeg har nok hørt Forklaringer udover, hvad den højtærede Justitsminister sagde. Det ærede Medlem Hr. Axel Dam maa være meget lykkelig, for saa vidt det at være uvidende er at være lykkelig. Han staar nemlig og siger: Vi mener, at Fængelsstraf kun skal anvendes, hvor der foreligger ligefrem brutal legemlig Vold eller lignende. Ja, undskyld, ærede Medlem, saa langt jeg kan huske tilbage i Historien og man har kendt noget, der hed Straffelove, har der altid været Straf for at udøve Vold. Vi behøver virkelig ikke at vedtage denne Lov for at faa Bestemmelser ind mod Voldsmænd.

Med de Love, vi har — mere tidligere end nu —, er der adskillige Fagforeningsfolk, der for at komme for tæt ind paa en Skruebrækker har faaet Vand og Brød. Det var sjælden synligt paa Skruebrækkeren, han var som Regel saa plettet i Forvejen, at man ikke kunde se det paa ham. Der er Masser, der er blevet straffet. Men nu er det ærede Medlem Hr. Axel Dam og hans Meningsfælle i Virkeligheden blevet det